

HØJESTERETS DOM

afsagt fredag den 29. november 2013

Sag 59/2012

(2. afdeling)

A og B, begge ved værge C

(advokat Gert Willerslev, beskikket for begge)

mod

Forsikringsselskabet TRAFIK g/s

(advokat Anne Mette Seest)

I tidligere instans er afsagt dom af Østre Landsrets 17. afdeling den 20. december 2011.

I pådømmelsen har deltaget fem dommere: Niels Grubbe, Marianne Højgaard Pedersen, Jon Stokholm, Michael Rekling og Jan Schans Christensen.

Påstande

Parterne har gentaget deres påstande.

A og B har ligesom for landsretten foretaget forskellige opgørelser af deres subsidiære påstande begrundet i, at enten moren eller faren skal anses for eneforsørger, eller at der skal ske en gennemsnitsberegning efter de to forældre. De har endvidere for Højesteret til støtte for de subsidiære påstande gjort gældende, at erstatningen ikke bør fastsættes til et mindre beløb end det, som de ville have været berettiget til, hvis den højest lønnede forælder på skadestidspunktet, faren, havde været eneforsørger, og kun han var omkommet ved ulykken.

Højesterets begrundelse og resultat

A og B mistede begge deres forældre ved en færdselsulykke, som Forsikringsselskabet TRAFIK g/s har anerkendt erstatningspligten for. Hovedspørgsmålet under denne sag er, om forsørgertabserstatningen til børnene skal fordobles i forhold til den normale udmåling, fordi begge forældre eller en af dem i denne situation må anses for at have været eneforsørger.

Reglerne om forsørgertabserstatning til børn under 18 år, der mister en forælder ved en ulykke, fremgår af erstatningsansvarslovens § 14. Efter bestemmelsens 1. pkt. fastsættes erstatning til efterlevende børn til et beløb, der svarer til summen af de bidrag til barnets underhold, som afdøde på skadestidspunktet kunne være pålagt efter lov om børns forsørgelse, hvis afdøde havde været bidragspligtig. I medfør af bestemmelsens 2. pkt. skal den erstatning, som efterlevende børn har krav på for tab af forsørger, forhøjes med 100 %, hvis afdøde var eneforsørger.

Det er ikke i erstatningsansvarsloven angivet, hvad der skal forstås ved "eneforsørger". Efter almindelig sprogbrug er det ikke nærliggende at anvende betegnelsen "eneforsørger" på begge eller en af forældrene i en situation, hvor et barn ved en ulykke mister begge forældre. Det er heller ikke i forarbejderne til § 14 angivet, hvad der skal forstås ved "eneforsørger", men det fremgår af forarbejderne, at det var hensigten at opretholde dagældende praksis, hvorefter erstatningen efter en eneforsørger ofte blev forhøjet, idet man samtidig ville præcisere, hvor stor forhøjelsen skulle være (Folketingstidende 1983-84, 2. samling, tillæg A, L 7, spalte 101). Som anført af landsretten må det være dommene gengivet i UfR 1978.722 V og UfR 1983.436 V, der refereres til. I den første sag var faderskabet til barnet ikke fastslået, og i den anden var moren fritaget for at oplyse navnet på barnets far. Barnet blev i begge sager tilkendt forhøjet forsørgertabserstatning, da den afdøde mor var eneforsørger. Herefter må bestemmelsen efter sin ordlyd og forarbejder mest nærliggende forstås således, at erstatning ikke skal fordobles i en situation som den foreliggende.

Det fremgår af forarbejderne til forløberen for arbejdsskadesikringslovens § 21, stk. 2 (§ 32 i arbejdsskadeborsikringsloven nr. 79 af 8. marts 1978), at denne bestemmelse skal forstås således, at et barn, der samtidig mister begge sine forældre som følge af arbejdsskader, har krav på erstatning, som om begge forældre var eneforsørgere (Folketingstidende 1977-78, tillæg A, L 49, spalte 937 f). Disse forarbejder er imidlertid ikke afgørende for forståelsen af erstatningsansvarslovens § 14.

På baggrund af det anførte finder Højesteret, at når begge forældrene dør ved den samme ulykke, kan ingen af dem anses for eneforsørger efter erstatningsansvarslovens § 14, 2. pkt.

Højesteret stadfæster herefter dommen.

Thi kendes for ret:

Landsrettens dom stadfæstes.

I sagsomkostninger for Højesteret skal statskassen betale 75.000 kr. til Forsikringselskabet Trafik g/s.

De idømte sagsomkostningsbeløb skal betales inden 14 dage efter denne højesteretsdoms afgørelse og forrentes efter rentelovens § 8 a.